

Agustí Ensesa Bonet

Gin Master.
Escola de
Tastavins
del Gironès.

Gintònic

Tanqueray

London Dry Gin

La clàssica ampolla verda de tota la vida, present a les barres dels bars de productes de qualitat. Considerada per molts «bartenders» de tot el món com la millor per elaborar el gintònic perfecte. Transparent, neta, pura i cristal·lina. Aroma de ginebrera, amb lleus notes amargants amb gust fresc i actiu. Elaborada amb quatre destil·lacions, pròpies de les ginebres Màster amb protagonisme de ginebrera de la

Toscana, celiandre de Rússia i arrel d'angèlica de la Sajonia alemana. Ha obtingut durant diversos anys la Doble Medalla d'Or del San Francisco World Spirits Competició, que l'acredita com la millor de la seva categoria. Preu aproximat: 14 euros. Per a l'elaboració del Gin & Tonic modern, podem utilitzar tònica Schweppes, Fever Tree, Q-Tonic o qualsevol altra de qualitat. La seva personalitat destaca intensament. La

destilleria: Creada per Charles Tanqueray, l'any 1830 a Bloomsbury (Londres). Per a la quarta destil·lació s'utilitza l'alambic de coure original «Old Tom». Es diu que la fórmula està guardada sota clau que només tenen quatre persones al món. L'any 2000, la família va crear la Tanqueray No TEN

elaborada amb cítrics frescos: taronges, limes i pomelo, ideal per a la cocteleria moderna. Per a més informació: www.diageo.es.

Col·leccionisme

Sardanes a Sant Feliu

Els aficionats guixolencs dediquen la mostra als sardanistes locals

Xavier Romero

Una mostra més de la col·laboració estreta i permanent existent entre les associacions filatèliques i de col·leccionisme i les altres entitats culturals i cíviques de les diferents poblacions, la tenim enguany a Sant Feliu de Guíxols, quan tant la mostra com el butlletí-revista especial de la temporada estan dedicats a commemorar la celebració del mig segle de vida de l'Agrupació Amics de la Sardana de la capital costabrenca.

Avui, precisament, serà clausurada aquesta exhibició filatèlica i de col·leccionisme en general, en el marc de l'antic hospital, i amb horari de visita de fins a dos quarts de nou del vespre. A l'igual que ahir, funcionarà com ja és tradicional una estafeta postal temporal, que estarà a disposició de tots aquells que vulguin filatèlitzar i consegüentment immortalitzar llurs sobres i targetes.

El costum d'aquesta revista de setanta pàgines ricament presentada és el de tractar temes del col·leccionisme popular ben diversos, per a la qual cosa l'entitat compta amb diferents especialistes que hi col·laboren habitualment. No obstant això, sempre s'hi afegeixen nous temes, i per descomptat un record especial al motiu principal de l'avingentesa, que com hem dit abans aquesta vegada n'és relatiu al tema sardanístic.

Després de l'acostumada salutació del president de torn, que en aquest cas i d'ençà uns anys es tracta del senyor Emili Vila, aquests són els escrits que hom presenten: «El 6 cuartos negro de 1850», per E. Vila; «Argonautes: navegants de la Mediterrània i oceans del món», de Xavier Simona; «La sardana en la filatèlia», d'Enric Cardoner; «Aspectes del correu, 1855-1860», per Marc Peyrecave; «Leopoldo I i els seus kreuzer», d'Òscar Costa; «Postals de sardanes i catalanistes», de Xavier Romero; «Historia, Arte y Miniatura», de Pere Masferrer; «Tarjetas y coleccionables en cajetillas de tabaco», d'Antoni Simona; «L'Agrupació Amics de la Sardana», per Pere Gimbernat; «El tren de Sant Feliu de Guíxols», per Lluís Palahí, i un reportatge especial sobre l'Observatori Astronòmic Vila.

Pel que fa als participants a la mostra, no competitiva, en la present edició s'enregistren di-

versos col·leccionistes, alguns d'ells francesos, que vénen a afegir-se als expositors habituals i socis de l'entitat. La temàtica d'aquells treballs que hom poden visionar a Sant Feliu i que emplenaran 50 quadres i 12 vitrines, és molt diversa, per la qual cosa només en relacionem els noms dels autors: J. Prat, J. Murlà, Jacob Dekker, M. Pilar Martínez, Antonio Moreno, Enric Cardoner, Josep Rusalleda, Pere Subirà, Josep Morraja, Joan Llandric, Antoni J. Maqueda, Richard Hallas, Emili Vila, Amado Sàbat, Antoni Simona, Josep Viñals, J. Bussot, Jordi Rabell, Antonio Gallardo, M. Teresa Bertrán, Josep Escurtell, Bernard Coeurjoly, Xavier Romero, Robert Pallí, Vicente Galindo, Òscar Costa, Margarita de Blas, Isabel Feliu, Rafel Colomeda, José L. Lucena, Pepi de Lucena, M. León, Joaquim Rosa, Fraçoise Grass, Roger Panier i Roger Poisson.

Destacar igualment, i com és el costum, algunes de les col·leccions aportades, ja sia filatèliques, cartòfiles o d'altres matèries, que versen sobre sardanes, el tema d'honor de l'actual exhibició, així com del matasegells especial.

Gironins del segle XIX

Enric Martí Domingo

Senyor. Carta per a vostè. Del ministeri. Amb un gest, el militar va manar que li deixessin el sobre damunt la taula. Només l'obriria per saber el nou destí, perquè ja tenia clar que li tocava fer les maletes, com cada vegada que rebia una carta com aquella.

Enric Martí Domingo va néixer el 1839 a Girona, però de la seva infantesa no n'hem pogut esbrinar massa coses. Les primeres notícies són de quan tenia 20 anys. Formava part de les tropes espanyoles que van lluitar al Nord d'Àfrica entre 1859 i 1860. Durant el s. XIX els països europeus que volien demostrar al món que eren una gran potència pretenien tenir territoris colonials arreu del planeta. L'exemple més clar és el del Regne Unit, que va plantar la seva bandera als cinc continents. En canvi, Espanya es va revelar del tot ineficax en aquesta mena d'empreses.

Una de les múltiples raons que podrien explicar aquesta incapacitat són les tres guerres civils que van enfrontar isabelins i carlistes al llarg de bona part de la centúria. En aquest sentit, Enric Martí, que va seguir la carrera militar, es va haver d'enfrontar en diferents ocasions als contraris a la reina Isabel II. Val a dir, però, que ell era membre del partit progressista i no simpatitzava amb la política de la monarca. Aquesta formació política defensava un sistema de més llibertat i, sobretot, molt més laic que l'isabelí. Segurament per aquesta raó, el moment de més activitat d'Enric Martí va ser durant el Sexenni Democràtic. Una de les seves majors fites es va produir en aquell període: el 1874, durant la batalla de San Pedro de Abanto, quan els carlistes assetjaven Bilbao. L'èxit de la missió va fer que el militar gironí, que aleshores era coronel del regiment d'infanteria número 32 de San Quintín, ascendís a brigadier. A continuació se li va encomanar ser el governador militar d'Albacete, però s'hi va estar pocs mesos, ja que els seus superiors el van reclamar per incorporar-se al grup d'ajudants del general en cap de l'Exèrcit del Centre.

El 1876, ja en temps del rei Alfons XII, sent cap de brigada de la divisió Biscaia, va tornar a enfrontar-se als tradicionalistes i per les seves accions va rebre la Gran Creu Mèrit Militar de Tercera Classe.

Un dels últims reconeixements públics dedicat a Martí va ser la concessió de la Gran Creu de l'Orde Militar de San Hermenegildo l'abril de 1890. Aleshores el militar gironí ja havia arribat a general de divisió. Enric Martí Domingo va morir poc temps més tard, el 1891, quan tenia 52 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador
i periodista